

Efecte Fournier (jocs de cartes)

Carles Batlle

Aquesta obra va ser estrenada el 24 de maig del 2012
a Sala la Planeta de Girona, dirigida per Cristina Cervià,
amb David Planas i Meritxell Yanes.

PERSONATGES

LA DONA

L'HOME

A

B

El deute

Una DONA asseguda rere una taula. Remena cartes, o en fa tirades i les observa.

Entra un HOME, respira agitadament. Observa LA DONA, no gosa avançar cap a ella.

LA DONA somriu.

LA DONA: No vols seure?

L'HOME finalment es decideix, camina lentament, seu. Es queden l'un davant de l'altre una llarga estona en silenci.

L'HOME: Ho sabia.

LA DONA: Sí?

L'HOME: Bé, de fet, no, no ho sabia, ho intuïa.

LA DONA: Té.

Li ofereix les cartes.

L'HOME: Què?

LA DONA: Remena.

L'HOME mira LA DONA fixament amb les cartes a la mà. No remena.

L'HOME: M'ho han dit/

LA DONA: Què t'han dit?

L'HOME: Hi ha algú que tira les cartes, m'han dit... Quan m'ho han/ dit...

LA DONA: Quan t'ho han dit, has arrencat a córrer.

L'HOME: Quan m'ho han dit, no m'ho volia creure.

LA DONA: Però has corregut igualment.

L'HOME: Havia de comprovar-ho.

LA DONA: No pateixis, ara ja ets aquí... Tenim tot el temps del món.

...

Remena.

L'HOME remena maquinalment.

L'HOME: No fa ni deu minuts la meva vida...

LA DONA: Sí, la teva vida.

L'HOME: No fa ni deu minuts m'estava al bar, assegut, amb el diari i un cafè amb llet. La felicitat de cada diumenge, la rutina... I llavors m'ho han dit.

LA DONA: Em tornes les cartes?

L'HOME: No tinc res per donar-te, ho saps. Ho saps, oi que sí?

Les hi torna. LA DONA somriu.

L'HOME: Ara no puc.

LA DONA li dona una altra munt de cartes per remenar.

LA DONA: Ara aquestes. Remena.

L'HOME: Ara no, sisplau.

LA DONA: Això ja m'ho vas dir fa deu anys.

L'HOME: No fa ni deu minuts/ jo...

LA DONA: No fa ni deu minuts la teva vida era una bassa d'oli, esmorzaves, llegies el diari, però llavors t'ho han dit.

L'HOME: Sí. M'ho han/ dit...

LA DONA: No fa ni deu minuts, eres una persona normal, però ara ets aquí. Amb mi.

L'HOME: Sí.

LA DONA: T'ho han dit, i així que t'ho han dit, tu has sabut... no, tu has intuït la meva presència, t'has alçat de la taula i has sortit a fora.

L'HOME: Sí.

LA DONA: I la felicitat s'ha quedat enrere, enganxada al diari i al cafè amb llet.

L'HOME: Sí.

LA DONA: I has deixat els quatre amics de sempre amb la paraula a la boca.

L'HOME: Sí.

LA DONA: I has sortit del bar, i has engegat a córrer a través dels camps, has saltat dues tanques, has trepitjat els camps de blat acabat de sembrar, has travessat dos... no, dos no, tres grans bassals pel mig, no t'has adonat que esquitxaves una colla de noies que miraven de no embrutar-se les sabates, t'has llançat de cap a la meva tenda i, abans d'entrar, has empès algú que feia cua des de feia més de mitja hora, una velleta. Just al moment en què jo ho havia previst. I ara ets aquí... Em tornes les cartes?... Gràcies.

Mentre parla, LA DONA ha col·locat una tirada de tretze cartes tapades segons l'esquema següent:

2 4 6 7 10 12

1

3 5 8 9 11 13

La carta 1 surt del segon grup de cartes que L'HOME ha remenat. La resta, del primer. Estaria bé que les cartes es poguessin projectar en una pantalla durant tota l'estona.

Pausa llarga.

LA DONA destapa la primera carta.

LA DONA: Onze d'espases. Aquesta carta surt del segon piló que has remenat, sempre és una figura. Parla de tu, de com ets. El cavaller constant.

L'HOME: Sóc constant, sí.

LA DONA: De debò?

L'HOME: No canvio d'opinió, no hi canvio fàcilment... voto sempre el mateix partit, no m'he mudat mai de casa, els meus sentiments... els meus sentiments no varien amb facilitat... Vull el mateix avui que fa deu anys enrere... M'entens? Entens què vull dir?

...

Deixa les cartes, sisplau... Dius que sóc constant. Llavors entendràs que no pugui complaure't. Ara no. No puc donar-te el que vols.

LA DONA: Saps?, el cavaller d'espases a més de constant és valent.

...

Però...

L'HOME: Però què?

LA DONA: També té una gran capacitat de destrucció... Una gran capacitat de fer mal.

...

Només he vingut a reclamar allò que em vas prometre.

...

(Les cartes s'aniran destapant en l'ordre de la numeració a l'esquema.) Primer bloc. Cinc de bastos. La carta parla d'un període d'alegria, d'afectes i optimisme. Ets una persona reconeguda i popular. Tothom t'admira i t'estima. A sota, el quatre de copes... Energia!, que bé!, quanta seguretat!... Quanta arrogància!

L'HOME: Para, sisplau.

LA DONA: Ets artista?

L'HOME: Per què em demanes el que ja saps, per què em demanes el mateix? Han passat deu anys.

LA DONA: I ara la carta dels conflictes: tres de bastos.

L'HOME: Són les mateixes cartes d'aquell dia, no vull continuar. Me n'he d'anar.

LA DONA: Tres de bastos/

L'HOME: No hauria d'haver vingut.

LA DONA: És curiós.

L'HOME: Què?

LA DONA: El tres de bastos és una de les cartes més divertides de tota la baralla. Sempre hi ha marro amb un tres de bastos, pot suggerir, per exemple, que mantens un *ménage à trois*... Mantens un *ménage à trois*?

L'HOME: Vés a cagar... Podem parlar com a persones civilitzades, sisplau? Deixa les cartes.

LA DONA: També pot voler dir que tens una amant... Estàs casat, oi?

L'HOME: Què volies que fes?... Dignes... Pensava que no tornaries mai més. Ha passat el temps. Tot em semblava un somni... Aquests cabells, aquests ulls, aquestes mans... tot es va anar difuminant... No puc, no puc, no/

LA DONA: Em sap greu.
L'HOMME: Què coi et sap greu?
LA DONA: Podria ser que la teva dona tingués un amant.
L'HOMME: Què vols de mi?
LA DONA: Tres de bastos. Dilema amorós. La carta indica que és el moment de triar entre dues persones...
L'HOMME: Aquesta conversa ja l'hem tinguda. Les coses han canviat.
LA DONA: Una promesa és una promesa.
L'HOMME: No vull repetir la història.
LA DONA: De vegades passa.
L'HOMME: Què?
LA DONA: Que el primer bloc de cartes faci referència al passat. Llavors la tirada es repeteix... En aquest cas, el bloc del mig es vincula al present, i el tercer bloc al futur.
L'HOMME: Futur?
LA DONA: T'interessa el futur? Segueixo?
...
L'HOMME: Segueix.
LA DONA: Sota el tres un u d'espases.
L'HOMME: Va ser així que ens vam conèixer... Conec el significat d'aquesta carta. Malaltia. Continua.
LA DONA: Ara el bloc del mig. El present. El camí de dalt o el camí de baix?
L'HOMME: Tu destapa.
LA DONA: Dos. Doblar o escindir. Un combat.
L'HOMME: Quina mena de dos?
LA DONA: El dos de bastos. El pal de l'amor. I darrere un altre dos, el d'espases. Saps què vol dir això? El dos d'espases anul·la el component fatal de l'u d'espases que ha sortit abans... Bravo, vés per on hi ha una curació... Prou malaltia. Però evidentment, això ja ho saps... Som al present. El sentit positiu d'aquesta carta s'estén al dos de bastos que la precedeix: vius un amor correspost, vés per on... Felicitats.

...
I ara la segona opció. Dos de copes. Dos d'oros.
...
L'HOMME: Prou.
LA DONA: Saps què vol dir això, oi?
...
Som nosaltres... Com ho podríem definir? Una aposta, o no, millor, un acord? Et sona de res un acord?
L'HOMME: Vés-te'n a la merda.
LA DONA: Que ingrats que sou els homes.
L'HOMME: Quatre dosos. Això no s'ho empassa ningú, aquesta tirada la tenies preparada.
LA DONA: Quan surten les quatre cartes d'un mateix número totes seguides, llavors és que la teva vida és en un punt de transformació definitiu. Les quatre formen un tot. En aquest cas, no triem entre les dues opcions.
L'HOMME: Jo trio la línia de dalt. És el que tinc, sóc feliç, és el que vull.
LA DONA: No pots. Totes quatre van en un paquet... Tens la felicitat, però també tens un deute. Un deute. I ara has de pagar.
L'HOMME: Em vols fer creure que ho saps tot, que ho controles tot?... No és veritat... Fixa't. M'ho han dit, al bar, sí, m'han dit que eres aquí... He deixat els amics amb la paraula a la boca, sí, això ho has vist bé... però després he agafat el meu cotxe i m'he plantat aquí tranquil·lament... Res de noies, res de bassals, ni camps de blat, res de velletes, només tu, tu que m'esperaves, tu que em cridaves, tu que et diverteixes jugant amb mi... T'inventes les coses. Ets una farsa, una mentida... No veus res, només em vols espantar... No puc donar-te el que em demanes, no puc, ara no. Ara no... Allunya't de mi, sisplau.
LA DONA: Només he vingut a reclamar allò que em vas prometre.

L'HOME: Ella s'ha curat, sí, i som feliços, no vull deixar-la ara, no puc. No vull.

LA DONA: Vas dir que vindries amb mi.

L'HOME: Acaba la tirada d'una punyetera vegada. Què diu el meu futur?

LA DONA: Què fas? No toquis les cartes!

L'HOME: Vinga, directe al desenllaç.

LA DONA: Dóna'm aquesta carta!

L'HOME: L'última carta.

L'HOME llença la carta que ha robat —la 13— damunt la taula, panxa enlaire. Tots dos la miren fixament. És un quatre d'espases.

LA DONA comença a riure, la seva riallada primer és dolça, melòdica, de mica en mica, però, esdevé dissonant i sinistra.

La llum es fon, LA DONA i L'HOME no deixen de mirar-se.

* * *

De sobte, canvia la il·luminació. El 4 d'espases ocupa tota la pantalla.

L'actor que fa d'HOME i l'actriu que fa de DONA surten del seu personatge. Qui són? Qui són ara? Són simplement els actors? Són uns nous personatges? Què fan? Avancen cap al públic? Ocupen l'espai de manera diferent?

A: Suposem que us tiren les cartes... Sí, a vosaltres.

B: Tretze cartes.

A: Ens agraden els números complicats... Cada pal té un valor aproximat... Per exemple, les copes.

B: Les copes... Les copes tracten els temes laborals. Ascensos, acomiadaments, promocions, canvis... També és

el pal de la creativitat i de l'activitat artística. Ah, i també dels viatges.

A: Oros.

B: El oros es refereixen a temes econòmics: deutes, herències, inversions, coses d'aquestes, coses avorrides... Coses problemàtiques... Coses.

...

A: Bastos.

B: Molt millor, els bastos molt millor. Les garrotades de l'amor, i els afectes. I també les relacions sexuals, la passió. I encara l'amistat, i la família.

A: I, per acabar, espases.

B: La salut... Vull dir, les malalties, i les curacions... Salut física i salut mental: depressions, paranoies, coses d'aquestes, sí, coses...

A: Coses, sí, coses d'aquestes.

B: Vuits i nous fora. Només de l'u al set... La majoria de cartes tenen un sentit positiu i un altre de negatiu. Com el quatre d'espases, per exemple.

A: El quatre d'espases (indica o mostra la pantalla).

B: Quatre glavis apuntant al centre, l'anul·lació de les forces, la unió impossible, la falsa concòrdia dels elements... La mort.

A: La mort, sí.

...

B: Però curiosament el quatre també és la carta de l'energia.

A: La carta de la vida... I llavors?

Sospiren tots dos al mateix temps.

A: Per què és tan difícil entendre el sentit de les nostres vides?

* * *

El 4 d'espases ha desaparegut.

L'HOME, ara, és assegut a taula, remena cartes, s'hi concentra. LA DONA és asseguda en una butaca o un sofà. Duu uns auriculars menuts a les orelles. Pausa llarga. LA DONA es treu un dels dos auriculars.

El setge

L'HOME: U, esdeveniments a llarg termini; dos, doblar o escindir; tres, dilema; quatre, energia; cinc, celebració; sis, feblesa; set, confiança/

LA DONA: Què fas?

L'HOME: No ho entenc.

LA DONA: Què no entens?

L'HOME: Tinc un dos d'espases amb un u de bastos complementari.

Les dues cartes es projecten mentre dura tot el diàleg.

LA DONA: Fa molts anys que no hi jugo.

Es torna a posar l'auricular.

L'HOME: No s'entén, no pot ser... com lliguen?... M'ajudes?

Com casar el fet que algú faci un pet, jo que sé, a veure, ja saps què passa de vegades, no sé, pot ser que a algú li agafi una depre... O que algú es posi malalt, millor, i, tot seguit, pam, s'ho faci venir bé i, sense encomanar-se ni a déu ni al diable, acabi formant una família, o una relació, una relació que duri, que no es trenqui, que s'estimin/

LA DONA: Has comprat la llet?

L'HOME: Encara no.

LA DONA: Què?

L'HOME: Si et treus això de l'orella, potser em sentiràs.

LA DONA: Què dius?

Ell s'aixeca i li treu els auriculars; tot seguit, torna a la seva cadira.

LA DONA: Què fas, què t'agafa a tu ara?

L'HOME: No, no he comprat la llet encara, hi aniré després...

Es pot saber què escoltes amb tant d'interès?

LA DONA: Una entrevista.

L'HOME: Doncs si abaixes el volum, una mica només, llavors resultarà que també podràs estar per a mi. Diuen que les dones podeu fer dues coses alhora, oi? Sempre m'ha resultat terriblement excitant, la idea... M'ajudes?

Ella es torna a posar els auriculars; abaixa el volum?

LA DONA: Hi ha un soldat/

L'HOME: A l'entrevista?

LA DONA: Un soldat. De petit les ha passades putes; un nen solitari, ja saps què vull dir, sense gaires amics.

L'HOME: Vols dir un nen que li fan *bulling*.

LA DONA: No, jo diria que no, no li fan *bulling*, només que no ha tingut gaires amics.

L'HOME: Per què?

LA DONA: Per què?... Ell no ho sap, pensa que l'odien, se sent com una puça, com un microbi, com l'escopinada d'un microbi/

L'HOME: Quanta estona fa que escoltes aquesta merda de/

LA DONA: Ell no sap —bé, no ho sap quan és un nen—, no sap que el culpable de tot plegat és el seu pare, un paio

alt, amb bigoti, amb cara de pocs amics, el típic capullo que es passeja pel carrer amb la samarreta imperi suada i sense afaitar... La canalla li té por. I per això no juguen amb el nen: pensen que si el nano es fa mal jugant amb ells, després els tocarà el rebre.

L'HOME: Necessito concentració/, voldria que...

LA DONA: Cap paraula amable.

L'HOME: Com dius?

LA DONA: Sempre l'esquiven, cap gest de complicitat, res. Com si no existís.

L'HOME: Com si no existís, exactament això, com si no existís... A veure, com lliguen un dos d'espases i un as de bastos?

LA DONA: És fàcil.

L'HOME: Sí?

LA DONA: És fàcil d'imaginar: no tens res... I quan després et fas gran, ningú no et dona copets a l'espatlla, ningú no et fa confidències, ningú et convida al bar; les noies —són putes les noies—, les noies et miren de reüll i, quan passen pel teu costat, abaixen la mirada i se'n riuen d'amagat, i t'ignoren. Collons, jo no t'ho he fet mai això.

L'HOME: Parles de mi, parles de nosaltres, de tu i de mi?, parles/

LA DONA: I quan arriba la mili, el mateix. T'ignoren.

L'HOME: Jo no he fet la mili... No hi ha noies a la mili, no hi ha noies que t'ignorin a la mili... bé, ara no ho sé, abans no n'hi havia. No és la mili d'aquí. Així, no parles de nosaltres, no/

LA DONA: Per no sentir-se tot sol, el soldat es fabrica un flabiol amb el canó trencat d'una escopeta, una mena de talismà.

L'HOME: Un tresor.

LA DONA: Més aviat un amulet. Quan ningú no el veu, assaja melodies que s'inventa i que el conforten i l'allunyen

d'aquest món estúpid i cruel. Necessita inventar-se melodies.

...

L'HOME: A veure... El dos d'espases podria ser una malaltia de curta durada i no una depre, perquè, què és una depre?, millor una malaltia física. Algú està malalt i/

LA DONA: Somia.

L'HOME: Somia, per què somia, on veus la carta que digui que somia?

LA DONA: Somia que un dia, quan sigui general, lluitarà contra els enemics de la seva pàtria, destruirà les seves ciutats i raptarà les seves dones. I llavors tothom l'admirarà i voldrà seure a prop seu i ser el seu amic.

L'HOME: Pots deixar la ràdio un moment i ajudar-me, sisplau?

LA DONA: Un dia... Un dia, quan fa el seu torn de guàrdia a la porta de la ciutat, succeeix una cosa...

L'HOME: Quina cosa?

LA DONA: És allí, tot sol, davant la porta, fa fred i està sol, més sol que mai, el soldat somia en les seves aventures imaginàries i inventa melodies per al seu flabiol. I llavors se li acosta un captaire, ja saps, un captaire... fa pudor, ranqueja repenjat en un llarg bastó. I li diu/

L'HOME: Qui?... Qui li diu? Vull dir ell al vell o el vell a ell?

LA DONA: Jo no he dit que fos vell... El soldat, el soldat va i li pregunta: qui sou, d'on veniu, digueu-me el vostre mot de pas?

L'HOME: Mot de pas. Mot de pas? Ho han dit així per la ràdio/

LA DONA: El vell/

L'HOME: No hem quedat que no era vell?

LA DONA: El captaire resulta que ve de molt lluny, el pobre no pot amb la seva ànima. El soldat se'n compadeix, crida un company perquè ocupi el seu lloc una estona —a canvi li donarà tabac o galetes, jo que sé—, després seu amb el

pobre rodamón en un racó, a l'ombra, a sota d'un roure que hi ha una mica més avall de la muralla. Estan sols. Sols

L'HOME: Sols?

LA DONA: Sols.

L'HOME: És una ciutat oriental, doncs.

LA DONA: No, vull dir que sí, que estan sols, sota el roure, sols... Sols.

...

...

I tu què?

L'HOME: Jo?

LA DONA: Sí, tu.

L'HOME: Quan?

LA DONA: Aquesta tarda.

...

L'HOME: Res, he anat al teatre... per distreure'm, ja saps, si no el cap se t'omple de cabòries; al teatre hi havia un paio que tirava les cartes, un paio amb turbant, un turbant i una ploma. Jo me'l mirava des del meu racó/

LA DONA: T'estaves en un racó?

L'HOME: A l'ombra, a les fosques vull dir. I el paio, doncs el paio m'ha assenyalat directament i m'ha cridat.

LA DONA: T'ha cridat?

L'HOME: Sí, m'ha dit: ei, tu... Jo no sabia si anava per a mi, m'he girat, i després l'he tornat a mirar.

LA DONA: I què has fet?

L'HOME: Em cridava que hi anés, i hi he pujat —sort que no duia el xandall d'estar per casa, avui—, i llavors m'ha començat a tirar les cartes, allí, davant de tothom, amb les cartes espanyoles, com feia el teu avi, i el paio ha explicat això que em passa, això de la feina, això que no tinc feina, i ha parlat de tu i de mi i m'ha dit/

LA DONA: Saps?

L'HOME: Què?

LA DONA: Saps què diu?

L'HOME: Esclar que ho sé.

LA DONA: Li diu que mengi.

L'HOME: Què t'empatolles?

LA DONA: El captaire li diu que mengi, li ofereix menjar, una mena de pa sec oliós, li diu que mengi, que mengi amb ell, i el nano no s'ho mira gaire i s'ho empassa, no vol fer escarafalls, vol ser amable/

L'HOME: Molt amable, vaja, com tu, com tu ara, sí.

LA DONA: I parlen animadament, així, riuen, i gesticulen, i s'hi estan estona. Records, aventures, penes... Tots dos es revelen secrets i intimitats i es confessen petits pecats i temptacions. El xicot no recorda haver estat mai tan a gust amb ningú, sent com un corrent elèctric, com... com un calfred afectuós/

L'HOME: Ho han dit així, a la ràdio?, calfred afectuós, segur, segur que/

LA DONA: Sent com un calfred afectuós li inunda el cor; treu el flabiol del cinturó i deixa que el captaire sentí algunes de les seves tonades més boniques, i l'home somriu i les aprecia, i fins i tot vessa alguna llàgrima d'emoció damunt les seves nafres.

L'HOME: Quines nafres?

LA DONA: Les que li han fet mentre estava presoner.

L'HOME: Presoner.

LA DONA: Sí, presoner. Tortures.

L'HOME: Saps què collons he fet quan he sortit del teatre?

LA DONA: Què?

L'HOME: He anat a veure el senyor Mirambell.

LA DONA: El senyor Mirambell.

L'HOME: Sí, el senyor Mirambell. Li he parlat de la meua idea, del meu projecte... M'ha escoltat, m'ha donat la mà, m'ha dit que n'haviem de parlar amb més calma un altre dia... ha semblat interessat... No duia xandall, ja t'ho he fit, no et preocupis, m'havia canviat... Llavors he recordat les cartes.

LA DONA: Les cartes?

L'HOME: El paio de les cartes, el teatre, i he pensat que tot el que m'havia dit podia ser cert, que si, per exemple, m'havia sortit un dos de copes/

LA DONA: T'havia sortit un dos de copes?

L'HOME: Possibilitat de feina, negocis, noves associacions, creativitat. Dos de copes. Doncs si el dos de copes era el senyor Mirambell, llavors tu i jo/

LA DONA: Quines altres cartes t'han sortit?

L'HOME: Dos d'espases amb un as de bastos complementari, és el que tota l'estona intento dir-te, collons, el que/

LA DONA: I què te n'ha dit l'home del turbant?

L'HOME: Se n'ha anat la llum, i llavors hem hagut de sortir del teatre i m'he quedat a mitges. I he vingut cap aquí casa, i quan arribo a casa et trobo que escoltes una estúpida entrevista per la ràdio, una entrevista a un soldat que toca el flabiol amb un captaire, i com que escoltes la entrevista no ets capaç, per una punyetera vegada en ta vida, no ets capaç d'actuar com si fóssim... com si fóssim/

LA DONA: Bons amics.

L'HOME: No només això, vull dir...

LA DONA: Els fa l'efecte que es coneixien de sempre, que són dos bons amics... Llavors el vell s'incorpora i s'acomiada. I li diu: abans d'anar-me'n, et vull fer un regal.

L'HOME: Per què m'ho fas, això?

LA DONA: Tu m'has ajudat, m'has donat afecte, m'has alimentat... M'has escalfat amb el so de la teva música i amb el caliu de la teva confiança; ara et vull correspondre.

...

Amb una agilitat insospitada, el captaire reula dues passes, s'ajup, agafa un roc, un roc no una pedra, un roc de considerables dimensions i el deixa anar damunt de la mà del xicot... El soldat nota com se li trinxen els ossos, s'alça d'un bot i tanca els ulls mentre crida i brama com mai abans no ho havia fet. És un dolor insuportable!

Quan recupera la visió, el vell ha desaparegut. No és enlloc... Llavors plora i plora com tampoc mai abans no havia plorat, ni en els seus pitjors dies de soledat.

...

És l'onze de setembre... El nostre. 1714. Barcelona... Hi ha una gran carnisseria. De la guarnició de muralles, no en sobreviu ni un.

L'HOME: I el soldat?

LA DONA: L'han dut a l'interior, a l'hospital, per curar-li la mà. És l'únic cadet de muralles que se salva.

L'HOME: Vols dir/

LA DONA: Sí, vull dir que aquell captaire li ha salvat la vida. Era un enemic disfressat, un espia, però li ha salvat la vida.

L'HOME: L'ha enganyat.

LA DONA: L'ha salvat.

L'HOME: Però l'ha traït.

LA DONA: És fan amics per sempre més.

L'HOME: Això és impossible.

LA DONA: És per això que no ho entens.

L'HOME: Què no entenc?

LA DONA: La tirada. La teva tirada de cartes. Fa estona que miro de fer-t'ho comprendre.

L'HOME: Quan?

LA DONA: Ara, tota l'estona... Dos d'espases i u de bastos.

L'HOME: Com poden fer-se amics després d'aquella escabetxina?

...

Com poden estimar-se després de la traïció, després de l'engany?... Digues, com, com poden... com podrem, com podrem?... Com podrem?

LA DONA: Dos d'espases, u de bastos... El soldat reconeix que de vegades aquells que t'estimen, els que et volen bé, et fan mal.

L'HOME: Et fan mal.

LA DONA: Sí, de vegades per salvar cal ferir.

...

...

Va, i ara explica'm, quan dius que heu tornat a quedar amb el senyor Mirambell?

* * *

Projecció d'un tres de bastos en pantalla.

El text que segueix s'ha de repartir com es cregui convenient entre els actors.

El tres de bastos

El senyor Mirambell se sentia desgraciat. S'havia casat, ara feia cinc anys, amb tota la il·lusió del món: tenia una doneta endreçada i bufona, una caseta de postal, una feina metòdica i un cotxe petit però llampant, de color maduixa.

Què més podia desitjar?

Les coses es van començar a torçar quan l'Ingrid

—la seva dona es deia Ingrid—

li va regalar un llit gran, molt gran.

Enorme.

El senyor Mirambell havia arribat un bon dia de la feina, amb la seva cartera de pell i la seva carmanyola d'acer inoxidable i s'havia trobat l'habitació ocupada per un llit de metre vuitanta.

De fet, dos somiers individuals de noranta, amb els seus respectius matalassos, units per una cremallera. L'Ingrid, asseguda en un angle, feia petits bots i tustava el làtex amb tota la tendresa de què era capaç.

Somreia, com sempre.

Semblava una petita valquíria enjogassada.

Com sempre?

No, era un somriure diferent del dels altres dies, un somriure que no li coneixia d'abans, a mig aire entre l'alegria i el desafiament:

—Xato —va dir—, que no estàs content? Ara dormirem millor, no ens engegarem tantes coces, i quan ens hi posem..., quan fem allò que ja saps, quan ho fem... perquè tens ganes de fer això que fem de tant en tant, oi?, doncs quan ho fem, no haurem de patir si caiem o no del llit i ens concentrarem més en la cosa, ja m'entens, i de tant en tant serà una mica més sovint que de tant en tant...

L'Ingrid parlava amb la boca ben oberta i ensenyava totes les dents. El senyor Mirambell no s'havia fixat mai en la longitud de l'ullal de la banda dreta. Era de campionat.

—En qualsevol cas —va afegir—, tenim l'opció de dormir separats...

—Separats? —va barbotejar ell.

—Només cal descordar la cremallera —va respondre ella. El seu somriure s'havia esmolat. Feia mal només de veure'l.

El senyor Mirambell, l'endemà, va sortir de casa més d'hora del costum, amb l'encàrrec d'aconseguir llençols mida "King" per al nou jaç.

Va agafar l'autobús, no es va veure amb cor, i no sabia dir per què, d'agafar la seva maduixeta dièsel, també es va oblidar la carmanyola i la cartera, i, un cop fet l'encàrrec, en comptes de córrer cap a casa, es va entretenir al primer bar que va trobar, cosa que mai abans de la vida no havia pensat de fer.

Estava desorientat. Alguna cosa s'havia esqueixat dins seu.

El lloc era confortable.

El lloc era estranyament ple.

Va seure a la barra i va demanar un Martini amb Coca-cola.

Va mirar al seu voltant.

Hi havia homes asseguts a les taules en grups de dos o de tres, homes a la barra, sols, n'hi havia un que li somreia i alçava el got i brindava per ell, el barman —amb una samarreta ajustada amb un dibuix de la Betty Boob i una gorreta de mariner que li va fer pensar en el Gene Kelly— li ofería cacauets... Sonava una música suau, plena de notes d'aire i de metall, de tant en tant, quatre tecles de piano.

S'hi hauria quedat tota la tarda.

L'home de la barra se li va acostar i li va preguntar qual-sevol cosa sense importància. Van xerrar. Tenia una conversa agradable, un vestit elegant i un aroma indescriptible. El senyor Mirambell no va poder evitar d'imaginar-se aquell home, nuet, a la dutxa, de bon matí, ruixant-se de cap a peus amb alguna mena de fragància de tarongina i de mentol. Quin gust! Com és —va pensar— que mai no se m'ha acudit de comprar-me una ampolla de colònia?

—Me n'haig d'anar —va sospirar el senyor Mirambell amb una nota de desconsol a la veu. I l'altre, amablement, va adoptar un aire compungit i li va oferir una targeta amb el telèfon i l'adreça.

Va fer el camí cap a casa com si el fes per primer cop.

Veia les mimoses florides, les garses empaitant-se de dos en dos, una tórtora... En una cantonada gallejava un roser diminut amb quatre roses desafiant el fred; al cel, tot d'una, un guirigall de piu-pius i xiscles: un núvol d'estornells. Es va aturar. No podia més. Davant seu, plena de llum, la darrera cabina telefònica del barri el temptava burleta.

No s'ho va pensar dues vegades.

Quan l'Ingrid va obrir la porta, el senyor Mirambell li va fer dos petons a les galtes i li va somriure com feia temps que no feia.

—M'has dut els llençols? —va demanar ella.

—Els llençols i alguna cosa més —va respondre ell.

Llavors els senyor Mirambell es va enretirar i va deixar al descobert l'elegant silueta del seu company de barra. En John, es deia John, somreia també.

De fet, tothom somreia en aquella casa. Tots tres.

I és que la senyora Mirambell, l'Ingrid, de cop i volta, havia recuperat la millor rialla dels darrers cinc anys i l'acompanyava amb una seductora caiguda d'ulls. Estava magnífica.

Decididament havia estat una bona idea això del metre vuitanta...

Doppelgänger

Llätzer Garcia